

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201282
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201282.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu Q., bytom Z., zastúpeného JUDr. Namirom Alyasrym PhD., advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova 13, Nitra, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-PP-247-008/2011 z 20. mája 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/107/2011-61 z 12. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/107/2011-61 z 12. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. KRP-PP-247-008/201 z 20. mája 2011, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Staré mesto - západ č. ORP-BA-SZM-71/2011 zo dňa 18. februára 2011, ktorým bolo rozhodnuté o zaistení žalobcu podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“ alebo „zákon o Policajnom zbore“) na tom základe, že žalobca sa dňa 11. novembra 2010 v čase okolo 00:10 hod. nachádzal v podniku Downtown Backpackers Hostel na Panenskej ulici v Bratislave (pohostinskom zariadení), kde v tom čase malo dôjsť podľa výpovedí svedkov k spáchaniu trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a vzhľadom ku skutočnosti, že sa žalobca nachádzal na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a bolo potrebné zistiť jeho súvislosť s trestným činom, bol dňa 11. novembra 2010 v čase približne o 00:15 hod. policajtní Pohotovostnej motorizovanej jednotky, Odboru poriadkovej polície, Krajského riaditeľstva Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) v Bratislave (pohotovostná motorizovaná jednotka - ďalej aj „PMJ“) zaistený a eskortovaný na útvar

policajného zboru.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k námietke žalobcu, že v rozhodnutiach správnych orgánov oboch stupňov nie je nijako ozrejmene potreba zistenia žalobcovej súvislosti s trestným činom, poznamenal, že na základe vyššie vysvetleného zákonného ustanovenia postačuje na zaistenie prítomnosť osoby na mieste činu, pričom samotná potreba zistenia súvislosti s trestným činom bola v tomto prípade daná predovšetkým neochotou žalobcu a Q. (ktorý dokonca bránil policajtom v služobnom zákroku) vyjadriť sa ku veci na mieste, a teda nemožnosť vykonať všetky úkony potrebné na úplné zistenie skutočného stavu veci a jej objasnenie. Súvislosť s trestným činom (akákoľvek či žiadna) mohla potom vyplynúť len ďalšieho vyšetrovania pred príslušným útvarom polície.

K námietke, v ktorej žalobca namietal, že na mieste zakročujúci policajti sa zamerali len na jednostranné výpovede druhej strany účastníkov incidentu a tvrdenia žalobcu a jeho kamaráta ignorovali, krajský súd poukázal na to, že z administratívneho spisu, predovšetkým zo záznamu príslušníkov PMJ opisujúceho autentické dianie na mieste incidentu zo dňa 11. novembra 2010 po ich príchode, žiadne tvrdenia žalobcu nevyplyvajú. Práve v súvislosti s touto okolnosťou nemôže krajský súd prisvedčiť ani ďalšej žalobcovej námietke, keď žalobca tvrdil, že nakoľko bolo u policajtov dané jasné podozrenie, že žalobca sa dopustil trestného činu a preto mal byť zadržaný podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, pričom zákon o Policajnom zbore sa na obmedzenie osobnej slobody žalobcu použiť nemal.

Krajský súd bol toho názoru, že policajti nemohli byť presvedčení o tom, že žalobca je páchatelom trestného činu, a pokiaľ by tomu tak bolo, tento ich predpoklad by bol neadekvátny vzhľadom na neúplnosť informácií, ktoré mali k dispozícii v čase zaistenia. Samotný postoj zasahujúcich policajtov k otázke, či žalobca bol páchatelom trestného činu, však nie je z hľadiska posúdenia zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia právne relevantný. Podľa názoru krajského súdu obmedzenie osobnej slobody žalobcu podľa iného ako použitého ustanovenia § 19 ods. 1 písm. f/ zákon č. 171/1993 Z. z. nebolo v danom prípade možné. Uvedené ustanovenie umožňuje policajtom zaistiť osobu (obmedziť jej osobnú slobodu) v prípade, keď sa táto osoba nachádza na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a zároveň je potrebné zistiť jej súvislosť s trestným činom. Naopak, vychádzajúc z dikcie § 85 ods. 2 Trestného poriadku, by podľa tohto ustanovenia bolo možné osobnú slobodu žalobcu obmedziť len v tom prípade, keby bol pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom pristihnutý a bolo by to nevyhnutné pre zistenie jeho totožnosti, zabránenie úteku, zabezpečenie dôkazov alebo na zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. Podľa krajského súdu žalobca nebol pristihnutý (prichytený) pri akomkoľvek konaní z ktorého by mohlo byť dôvodné sa domnievať, že priamo pácha trestný čin, alebo že z miesta jeho spáchania uniká. Ani aplikácia § 85 ods. 2 Trestného poriadku by preto nebola na mieste. Pokiaľ v pôvodnom rozhodnutí Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, odboru poriadkovej polície č. DU-2301/2010 o zaistení žalobcu podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákon č. 171/1993 Z. z. je v odôvodnení uvedené, že žalobca je dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, toto rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím žalovaného č. KRP-PP-326-001/2010 zo dňa 20. decembra 2010 a nie je preto na toto rozhodnutie, ani na jeho odôvodnenie, dôvod prihliadať.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny, a to tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zruší rozhodnutie žalovaného zo dňa 20. mája 2011 pod sp. zn. KRP-PP-247-008/2011, ako aj prvostupňové rozhodnutie o zaistení vydané orgánom 1. stupňa č. ORP-BA-I-SZM-71/2011 zo dňa 18. februára 2011 a vec im vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Mal za to, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a rovnako z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, resp. jeho nepreskúmateľnosti postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

V prvom rade k dôvodom nezákonnosti poukázal na samotnú žalobu, v ktorej sa uviedol všetky svoje podstatné skutkové a právne úvahy.

Podľa názoru žalobcu práve prvotné rozhodnutie o zaistení žalobcu zo dňa 11. novembra 2010 pod č. DU-2301/2010 má najväčšiu vypovedaciu hodnotu vo vzťahu k tomu, aké dôvody viedli policajtov k obmedzeniu osobnej slobody žalobcu. Práve o reálne dôvody pre ktoré bola osobná sloboda žalobcu obmedzená by mali byť meritom preskúmania v správnom súdnictve. V zmysle uvedeného

rozhodnutia podľa žalobcu boli príslušníci PZ jednoznačne presvedčení, že zakročujú proti páchatelovi trestného činu.

Pokiaľ krajský súd na strane 7 napádaného rozsudku uvádza, že na uvedené rozhodnutie nie je z dôvodu jeho zrušenia možné prihliadať, žalobca plne súhlasil s tým, že uvedené rozhodnutie bolo zrušené, a preto formálne neexistuje. Nakoľko však tvorí súčasť administratívneho spisu, ide o listinný dôkaz, z ktorého možno čerpať informácie o priebehu deja ako aj o priebehu správneho konania. Práve uvedené zrušené rozhodnutie podľa žalobcu autenticky bezprostredne uvádza dôvod, pre ktorý bol žalobca zaistený. Je nanajvýš pravdepodobné, že po vydaní rozhodnutia boli už skutkové závery zakročujúcich policajtov korigované tak aby zodpovedali zákonným dôvodom napriek tomu, že tomu tak v čase skutku vôbec nebolo.

Ďalej pokiaľ na strane 7 prvý riadok napádaného rozsudku krajský súd uvádza, že policajti nemohli byť presvedčení o tom, že žalobca je páchatelom trestného činu a pokiaľ by tomu tak bolo, tento ich predpoklad by bol neadekvátny vzhľadom na neúplnosť informácií, ktoré mali k dispozícii v čase zaistenia, žalobca sa domnieva, že nakoľko práve v prvom rozhodnutí o zaistení sa jasne uvádza, že žalobca bol dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu, negovanie tohto faktu krajským súdom predstavuje pretváranie skutkového deja a zasahovanie do odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu (hoci aj zrušeného), s čím sa nemožno stotožniť z dôvodu existencie jasného dôkazu o úvahách zakročujúcich policajtov (prvé rozhodnutie o zaistení).

K argumentácii krajského súdu, v ktorej komparuje ustanovenie § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 171/1993 Z. z. k ustanoveniu § 85 ods. 2 Trestného poriadku, pričom bol toho názoru, že aplikácia Trestného poriadku nie je možná, nakoľko žalobca neunikal z miesta trestného činu alebo priamo nespáchal trestný čin uvádza, že uvedená argumentácia na danú skutkovú situáciu nesedí a prvostupňový súd ignoroval skutkové okolnosti vyplývajúce z prvého rozhodnutia o zadržaní, teda to, že policajti boli presvedčení, že trestný čin spáchal práve žalobca a zaistenie vykonali na riadne zaistenie a objasnenie veci (interpretované normou § 85 ods. 2 Trestného poriadku na zabezpečenie dôkazov).

Na vyvrátenie prípadnej argumentácie o neexistencii bezprostrednosti ako podmienky zákroku podľa Trestného poriadku po udaní skutku uviedol žalobca, že sám prvostupňový súd uvádza, že z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že zákrok policajtov bol dňa 11. novembra 2010 o 00:15 hod. vykonaný len z toho dôvodu, že policajti boli presvedčení, že toho istého dňa okolo 00:10 hod. bol zo strany žalobcu spáchaný trestný čin výtržníctva napadnutím inej osoby na mieste verejnosti prístupnom. Časový odstup 5 minút medzi domnelým spáchaním trestného činu a zákrokom policajtov možno subsumovať ako prichytenie „bezprostredne po“ spáchaní trestného činu.

Ďalej žalobca uviedol, že ako Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“ tak aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatovali potrebu riadneho odôvodnenia rozhodnutí, keď „...účelom odôvodnenia rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté“.

Povinnosť vyrovnať sa s relevantným argumentom bola konštatovaná i v rozhodnutí ESLP vo veci Větrenko v. Moldavsko z 18. mája 2010, podľa ktorého „jednou z požiadaviek z čl. 6 dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov,“ ako aj v rozhodnutiach ústavného súdu napr. v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/09 a nálezoch sp. zn. III. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 209/04.

Podľa žalobcu podstatnou okolnosťou prípadu je, že bolo príslušným orgánom judikované, že sa žiadny trestný čin, ako predpoklad postupu podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 171/1993 Z. z., nestal. V spise sa nachádza uznesenie Okresnej prokuratúry v Bratislave I, sp. zn. 3Pv 908/10 z 22. novembra 2010 podľa ktorej nejde o trestný čin - uznesenie o zrušení vzneseného obvinenia.

Z vyššie uvedeného bol žalobca toho názoru, že krajský súd nedal odpoveď na podstatnú námietku žalobcu (námietka uvedená v čl. IV žaloby) vo vzťahu k tomu, že sa žiaden trestný čin reálne nestal a neboli naplnené formálne zákonné predpoklady na zaistenie osoby.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení, nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu, navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení

s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd v zásade stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie

presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len opakovaním doterajších námietok k postupu správneho orgánu v správnom konaní a k jeho rozhodnutiu.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu včítane administratívneho spisu mal aj najvyšší súd preukázané, že dňa 11. novembra 2010 Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave I, odbor poriadkovej polície vydalo pod číslom DU-2301/2010 rozhodnutie o zaistení žalobcu podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 171/1993 Z. z., ktoré odôvodnilo tým, že žalobca je dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorého skutku sa dopustil tým, že dňa 11. novembra 2010 v čase okolo 00:10 hod. v Bratislave na Panenskej č. 31 fyzicky napadol poškodeného, a to tak, že ho viackrát päťou udieral do tváre a zátylku hlavy. Zaistenie bolo nevyhnutne potrebné na riadne zistenie a objasnenie veci. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný dňa 20. decembra 2010 rozhodnutím č. KRP-PP-326-001/2010, ktorým zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Prvostupňový správny orgán vec opätovne prejednal a rozhodol dňa 18. februára 2011 rozhodnutím č. ORP-BAISZM-71/2011. Týmto rozhodnutím prvostupňový správny orgán opäť vydal rozhodnutie o zaistení žalobcu podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o Policajnom zbore z dôvodu, že v čase približne o 00:10 hod. sa nachádzal v pohostinskom zariadení na Panenskej ulici v Bratislave, kde v tom čase došlo podľa výpovedí svedkov k spáchaniu trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca sa nachádzal na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a bolo potrebné zistiť jeho súvislosť s trestným činom. bol žalobca dňa 11. novembra 2010 v čase približne o 00:15 hod. policajmi PMJ zaistený podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o Policajnom zbore a eskortovaný na útvar Policajného zboru. Proti tomuto rozhodnutiu opätovne podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. KRP-PP-247-008/2011 z 20. mája 2011, odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I dôvodiac najmä skutkovými okolnosťami prípadu a zákonnými dôvodmi zaistenia.

Z úradného záznamu spísaného dňa 11. novembra 2010 príslušníkmi PMJ pod č. DU-2301/2010 vyplýva, že príslušníci PMJ boli vyslaní na Panenskú ulicu č. 31 v Bratislave, kde malo dôjsť k bitke 5 ľudí. Na mieste sa spojili s čašníčkou pohostinského zariadenia Q., ktorá označila muža, ktorý u nej reklamoval penu na pive a nakoľko s reklamáciou neuspel, začal jej hrubo a vulgárne nadávať. Vo chvíli, keď sa schyľovalo k tomu, že ju fyzicky napadne, prišiel sa jej zastáť W.. Neznámy muž zareagoval tak, že menovaného W. začal urážať a vyhrážať sa mu. Do toho sa zaplietol ďalší mladík, ktorý bol na mieste s neznámym mužom a potom, čo pristúpil k X., udel ho päťou do tváre, následne ho zhodil na zem, oboma rukami mu zovrel krk a opakovane ho udieral do nosa a hlavy. Podľa vyjadrenia oznamovateľky uvedený skutok videlo približne 15 ľudí, avšak do príchodu hliadky PMJ z miesta odišli. Svedkom tejto udalosti bol ďalej Q. a Q.. Bolo zistené, že prítomní na mieste a účastníci incidentu boli tiež žalobca (fyzicky mal zaútočiť na X.) a Q. (iniciátor incidentu). Nakoľko vzniklo dôvodné podozrenie, že táto dvojica konala v rozpore so zákonom, boli o 00:15 hod. obmedzení na osobnej slobode, poučení o svojich právach a predvedení na OO PZ Bratislava Staré mesto - západ (ďalej aj „OO PZ“) podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 171/1993 Z. z.. Z dôvodu, že sa Q. bránil vykonaniu oprávnenia podľa § 22 zákona č. 171/1993 Z. z., odmietol sa nechať zasahujúcimi policajmi ohmatom presvedčiť, či nemá u seba zbraň a snažil sa ich odstrkovať od seba rukami, boli voči nemu použité hmaty podľa § 51 zákona č. 171/1993 Z. z. a následne služobné putá podľa § 52 zákona č. 171/1993 Z. z.. Predvádzané osoby javili známky požitia značného množstva alkoholu, avšak dychovú skúšku na zistenie jeho presnej hodnoty, ktorá mala byť vykonaná na OO PZ rázne odmietli. Ostatné vyššie uvedené osoby sa dostavili na OO PZ za účelom vykonania výsluchu.

Z úradného záznamu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Oddelenia skráteného vyšetrovania Staré mesto - východ č. ORP-2828/1-OSV-B1-2010 zo dňa 11. novembra 2010 vyplýva, že v čase o 04:20 hod. bola na tunajšie oddelenie PZ eskortovaná osoba žalobcu za účelom jeho výsluchu. Pri spisovaní zápisnice žalobca javil známky opitosti a z toho dôvodu bol vyzvaný, či je ochotný vykonať dychovú skúšku na zistenie požitia alkoholu. Žalobca s týmto súhlasil a bola u neho vykonaná dychová skúška s výsledkom 0,62 mg/l alkoholu v krvi.

Zo zápisnice o výsluchu podozrivého zo dňa 11. novembra 2010 spísanej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave I, Úrad justičnej a kriminálnej polície - odbor skráteného vyšetrovania o 14:03 hod. je zrejmé, že žalobca odmietol vypovedať z dôvodu, že je obmedzený na osobnej slobode už 14 hodín a je unavený. Súčasne prehlásil, že si nie je vedomý toho, že by sa dopustil trestného činu.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. Policajný zbor je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre Policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. Policajný zbor plní úlohy štátnej správy a iné úlohy, ak tak ustanovujú osobitné predpisy.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 171/1993 Z. z. Policajný zbor spolupôsobí pri ochrane základných práv a slobôd, najmä pri ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a pri ochrane majetku.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z. z. Policajný zbor odhaľuje trestné činy zisťuje ich páchatel'ov.

Podľa § 2 ods. 1 písm. i/ zákona č. 171/1993 Z. z. Policajný zbor spolupôsobí pri zabezpečovaní verejného poriadku; ak bol porušený, robí opatrenia na jeho obnovenie.

Podľa § 19 ods. 1 písm. f zákona č. 171/1993 Z. z. policajt je oprávnený zaistiť osobu, ktorá sa nachádza na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a je potrebné zistiť jej súvislosť s trestným činom.

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. útvar Policajného zboru, ktorý prevzal od policajta zaistenú osobu, bezodkladne vydá o zaistení osoby rozhodnutie, v ktorom uvedie dôvod, pre ktorý bola osoba zaistená, a bez zbytočných priet'ahov ho odovzdá zaistenej osobe. Proti rozhodnutiu o zaistení osoby môže zaistená osoba podať odvolanie. Odvolanie nemá odkladný účinok.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. na konanie a rozhodovanie o zaistenej osobe sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 171/1993 Z. z. policajt je povinný odovzdať zaistenú osobu orgánom činným v trestnom konaní alebo inému príslušnému orgánu, ak po vykonaní úkonov zistí, že sú dôvody na jej odovzdanie.

Podľa § 19 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z. z. ak policajt neodovzdá osobu orgánom činným v trestnom konaní, alebo inému príslušnému orgánu, musí osobu ihneď prepustiť. Zaistenie osoby z dôvodov uvedených v odseku 1 nesmie trvať viac ako 24 hodín od obmedzenia osobnej slobody.

Podľa § 1 Trestného poriadku Trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb..

Podľa § 10 ods.1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt.

Policajtom sa na účely trestného poriadku rozumie vyšetrovateľ Policajného zboru (§ 10 ods. 8 písm. b/ Trestného poriadku).

Podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku osobnú slobodu osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine

alebo bezprostredne po ňom, môže obmedziť ktokoľvek, ak je to potrebné na zistenie jej totožnosti, zabránenie úteku, zabezpečenie dôkazov alebo na zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. Je však povinný takú osobu bezodkladne odovzdať útvaru Policajného zboru, útvaru Vojenskej polície alebo útvaru Colnej správy.

Podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku policajt, ktorý zadržanie vykonal, ktorému bola odovzdaná zaistená osoba podľa osobitného predpisu alebo ktorému bola osoba pristihnutá pri trestnom čine odovzdaná podľa odseku 2, bez meškania oznámi vykonané zadržanie prokurátorovi a spíše o ňom zápisnicu, v ktorej označí miesto, čas zadržania alebo prevzatia takej osoby a bližšie okolnosti zadržania, ako aj jeho podstatné dôvody a uvedie osobné údaje zadržanej osoby. Rovnopis zápisnice doručí bez meškania prokurátorovi.

Podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvoľi (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutie ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, IV. ÚS 51/09).

Je nepochybné, že zaistenie osoby predstavuje závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca, a preto musí mať legitímny základ. Zákon o Policajnom zbore dáva policajtom aj mimo trestného konania oprávnenia smerujúce k zaisteniu osoby nachádzajúcej sa na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a je potrebné zistiť jej súvislosť s trestným činom (§ 19 ods. 1 písm. f/ zákona o Policajnom zbore pričom po zistení potrebných skutočností policajt zaistenú osobu buď prepustí, alebo ak ju zadrží v súvislosti s trestným činom, odovzdá ju orgánom činným v trestnom konaní s tým, že toto prepustenie (alebo odovzdanie) sa musí uskutočniť do 24 hodín od obmedzenia osobnej slobody.

Najvyšší súd poukazujúc na skutkový stav veci náležite zistený v administratívnom konaní a citované zákonné ustanovenia zhodne s krajským súdom dospel k záveru, že v danom prípade zákonné podmienky na zaistenie žalobcu a obmedzenie slobody podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o Policajnom zbore splnené boli. Výpovedami službukonajúcich policajtov PMJ bolo dostatočne preukázané, že dňa 11. novembra 2010 v pohostinskom zariadení na Panenskej ulici v Bratislave sa udial skutok, ktorý bol podľa vtedy známych okolností mohol byť kvalifikovaný ako trestný čin výtržníctva podľa ustanovenia § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, kde po príchode službukonajúcich policajtov PMJ žalobca odmietol s uvedenými príslušníkmi PMJ spolupracovať, pričom práve táto skutočnosť reprezentovala v posudzovanom prípade legálny základ na obmedzenie osobnej slobody žalobcu jeho zaistením v súlade s vyššie citovaným ustanovením zákona o Policajnom zbore.

Podľa názoru najvyššieho súdu námietky žalobcu vznesené v odvolaní sú príliš všeobecné (povrchné) a neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal a ktorými by žalobca bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich práv v konaní pred správnymi orgánmi alebo pred krajským súdom.

Najvyšší súd tiež nedospel k záveru, že by krajský súd ale i žalovaný vyhodnotili skutkový stav veci iba jednostranne a urobili len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by ich postupom boli porušené základné práva žalobcu (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 04. mája 2010) alebo, že by svoje rozhodnutie náležite neodôvodnili. V tejto súvislosti najvyšší súd k poukazom žalobcu na judikatúru ústavného súdu a EŠLP dodáva, že riadne odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument účastníka konania je súd povinný dať

podrobnú odpoveď, ale povinnosť súdu vyporiadať sa dostatočne s právne a skutkovo relevantnými otázkami. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 09. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B, *Hiro Balani c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B, § 27 a 28; *Helle c. Fínsko*, *Schenk c. Švajčiarsko*). Ústavný súd Slovenskej republiky už viackrát judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí ani právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Preto rozdielny (odlišný) názor žalobcu na postup krajského súdu a žalovaného sám osebe nemôže založiť opodstatnenosť odvolania, a teda ani porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu a práva na spravodlivé konanie pred krajským súdom ani pred správnymi orgánmi.

Preskúmaním veci v odvolacom súdnom konaní dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd sa náležite vysporiadal s dôvodmi žaloby, pričom týmito dôvodmi a rozsahom žaloby je viazaný (§ 250h ods. 1 OSP a 250j ods. 1 a ods. 2 OSP) a jeho rozhodnutie (rozsudok) nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené ani za arbitrárne, teda také, ktoré by malo za následok porušenie v odvolaní uvedených práv žalobcu.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom o Policajnom zbore, Trestným zákonom ani trestným poriadkom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.